Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího rozšířeného senátu)

10. července 2024*

„Hospodářská a měnová politika – Bankovní unie – Jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků (SRM) – Nařízení (EU) č. 806/2014 – Minimální požadavek na kapitál a způsobilé závazky (MREL) – Rozhodnutí Jednotného výboru pro řešení krizí neupustit od uplatnění MREL – Odvolání k odvolací komisi Jednotného výboru pro řešení krizí – Zamítnutí – Podmínka neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu – Prostor pro uvážení Jednotného výboru pro řešení krizí – Právní jistota – Povinnost uvést odůvodnění“

Ve věci T-540/22,

Francouzská republika, zástupci: T. Stéhelin, E. Timmermans a B. Travard, jako zmocněnci,

žalobkyně,

proti

Jednotnému výboru pro řešení krizí (SRB), zástupci: H. Ehlers, M. Fernández Rupérez a L. Forestier, jako zmocněnci, ve spolupráci s: H.-G. Kamann a F. Louis, advokáti,

žalovanému,

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát),

ve složení: F. Schalin, předseda, P. Škvařilová-Pelzl, I. Nõmm (zpravodaj), G. Steinfatt a D. Kukovec, soudci,

za soudní kancelář: L. Ramette, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání konaném dne 14. listopadu 2023,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

1 Žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se Francouzská republika domáhá zrušení rozhodnutí odvolací komise Jednotného výboru pro řešení krizí (SRB) (dále jen „Jednotný výbor“ nebo „SRB“) č. 3/2021 ze dne 8. června 2022, jímž bylo zamítnuto odvolání podané proti rozhodnutí SRB/EES/2021/44 ze dne 4. listopadu 2021, kterým se stanoví minimální požadavek na kapitál a způsobilé závazky (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Skutečnosti předcházející sporu

2 Dne 6. listopadu 2020 předložila jedna bankovní skupina (dále jen „dotyčná bankovní skupina“) pro jeden ze svých dceřiných podniků žádost o upuštění od minimálního požadavku na kapitál a způsobilé závazky (MREL) (dále jen „žádost o upuštění od MREL“), uplatněného na individuálním základě podle článku 12g nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/877 ze dne 20. května 2019 (Úř. věst. 2019, L 150, s. 226), na základě čl. 12h odst. 1 uvedeného nařízení pro cyklus plánování řešení krize pro rok 2020.

3 Rozhodnutím SRB/EES/2021/44 ze dne 4. listopadu 2021, kterým se stanoví minimální požadavek na kapitál a způsobilé závazky, Jednotný výbor nevyhověl žádosti dotyčné bankovní skupiny o upuštění od MREL pro jeden z jejích dceřiných podniků.

4 Dne 21. prosince 2021 podal Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (orgán pro obezřetnostní dohled a řešení krizových situací) (ACPR) (dále jen „odvolatel před odvolací komisí“) k odvolací komisi Jednotného výboru odvolání proti rozhodnutí SRB/EES/2021/44.

5 Dne 8. června 2022 odvolací komise zamítla napadeným rozhodnutím odvolání podané odvolatelem před odvolací komisí.

Návrhová žádání účastníků řízení

6 Návrhem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 2. září 2022 podala Francouzská republika projednávanou žalobu.

7 Francouzská republika navrhuje, aby Tribunál:

– napadené rozhodnutí zrušil,

– uložil Jednotnému výboru náhradu nákladů řízení.

8 Samostatným podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu rovněž dne 2. září 2022 požádala Francouzská republika Tribunál na základě článků 88 a 89 jeho jednacího řádu, aby přijal organizační procesní opatření, jímž by si od Jednotného výboru vyžádal předložení jeho interní příručky týkající se MREL.

9 Jednotný výbor v podstatě navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– uložil Francouzské republice náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

10 Na podporu žaloby předkládá Francouzská republika tři žalobní důvody, z nichž první vychází z nesprávného výkladu a použití článku 12h nařízení č. 806/2014 a z „překročení mezí posuzovací pravomoci Jednotného výboru“, druhý z porušení zásady právní jistoty a třetí z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného výkladu a použití článku 12h nařízení č. 806/2014 a z „překročení mezí posuzovací pravomoci Jednotného výboru“

11 V rámci prvního žalobního důvodu Francouzská republika tvrdí, že odvolací komise nesprávně potvrdila výklad a použití čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 ze strany Jednotného výboru, jelikož vedou v podstatě k tomu, že je „jako pravidlo“ vyžadováno poskytnutí zvláštní záruky a možnost odchýlit se od takového požadavku je připuštěna „výjimečně“. Francouzská republika uvedené komisi vytýká, že nezkoumala, zda byl Jednotný výbor oprávněn v projednávané věci takovou záruku požadovat.

12 Tento první žalobní důvod sestává ze dvou částí, z nichž první vychází z nesprávného výkladu a použití čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 a druhá z toho, že Jednotný výbor překročil meze posuzovací pravomoci podle čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014.

K první části, vycházející z nesprávného výkladu a použití čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014

13 V rámci první části prvního žalobního důvodu Francouzská republika tvrdí, že Jednotný výbor v rámci posuzování žádosti o upuštění od MREL podle čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014 vyžadoval neprávem „jako pravidlo“ zvláštní záruku mezi subjektem řešícím krizi a jeho dceřiným podnikem, aby bylo možné považovat za splněnou podmínku stanovenou v čl. 12h odst. 1 písm. c) uvedeného nařízení. V této souvislosti uvádí, že existoval soubor dostatečně přesvědčivých shodujících se nepřímých důkazů, který předložil odvolatel před odvolací komisí a jenž dokládá, že se Jednotný výbor požadavkem na zvláštní záruku neomezil na výklad a použití podmínky stanovené v čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014, ale že ve skutečnosti použil kritérium stanovené v jiných právních předpisech Evropské unie stejné úrovně, které nejsou použitelné v projednávané věci.

14 Jednotný výbor s argumenty Francouzské republiky nesouhlasí.

15 Úvodem je třeba připomenout, že za účelem zabránění tomu, aby bankovní subjekty strukturovaly své závazky způsobem, který by oslabil účinnost nástroje rekapitalizace z vnitřních zdrojů, a tedy za účelem ochrany vkladů klientů v případě masivních ztrát, uložil unijní normotvůrce bankám povinnost, aby trvale dodržovaly MREL. Ten je vyjádřen jako procentní podíl celkových závazků

a kapitálu subjektu. Je třeba rovněž podotknout, že článek 12g nařízení č. 806/2014 ukládá dodržování MREL (dále jen „interní MREL“) subjektům, v daném případě dceřiným podnikům bankovní skupiny, které samy nejsou subjekty řešícími krizi.

16 Interní MREL lze dodržet dvěma způsoby. V první řadě dceřiný podnik může vydávat závazky ve prospěch subjektu řešícího krizi, v tomto případě mateřského podniku dotyčné bankovní skupiny, například ve formě dluhopisů. Ve druhé řadě může uvedený mateřský podnik splnit interní MREL svého dceřiného podniku prostřednictvím záruky, která splňuje několik kumulativních podmínek uvedených v čl. 12g odst. 3 nařízení č. 806/2014.

17 Článek 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví možnost upustit u dceřiných podniků od interního MREL při splnění tří kumulativních podmínek. Podmínka uvedená v písm. c) tohoto ustanovení stanoví, že „žádná stávající ani předpokládaná [podstatná] věcná […] nebo právní překážka nebrání okamžitému převodu kapitálu nebo vyplacení závazků subjektem řešícím krizi dceřinému podniku, pro který platí skutečnosti uvedené v čl. 21 odst. 3, zejména pokud je vůči subjektu řešícímu krizi přijato opatření k řešení krize.“

18 Je třeba rovněž připomenout, že formulace uvedená v čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014, podle které „[v]ýbor může upustit od uplatňování článku 12g na dceřiný podnik subjektu řešícího krizi usazený v zúčastněném členském státě“, pokud jsou splněny tři podmínky uvedené v tomto ustanovení, nutně znamená, že toto ustanovení zčásti ukládá Jednotnému výboru přesně stanovenou pravomoc a zčásti mu přiznává diskreční pravomoc (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 13. července 2018, Banque postale v. ECB, T-733/16, EU:T:2018:477, bod 39).

19 V rámci první fáze Jednotný výbor zkoumá, zda jsou splněny všechny tři podmínky uvedené v čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014. Nejsou-li tyto podmínky splněny, nemá pravomoc upustit od uplatnění MREL. Jedná se tedy o situaci, kdy je jeho pravomoc přesně stanovena, a musí žádost o upuštění od MREL zamítnout.

20 Jsou-li všechny tři podmínky stanovené v čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014 splněny, nastává druhá fáze. V tomto případě totiž Jednotný výbor „může“ upustit od uplatnění MREL. Jedná se tedy o možnost, která nutně znamená oprávnění Jednotného výboru udělit nebo neudělit výjimku. Má tedy v tomto směru diskreční pravomoc (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. července 2018, Banque postale v. ECB, T-733/16, EU:T:2018:477, bod 41).

21 Odvolací komise měla v napadeném rozhodnutí za to, že se Jednotný výbor nedopustil při výkladu čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 nesprávného právního posouzení. Uvedená komise totiž odmítá, že by přístup Jednotného výboru spočíval v tom, že za účelem určení, zda bankovní skupina, která žádala o upuštění od MREL, splňovala podmínku stanovenou ve výše uvedeném ustanovení, vyžadoval „jako pravidlo“ poskytnutí zvláštní záruky a připouštěl „výjimečně“ možnost se od takového požadavku odchýlit.

22 Pro účely určení, zda se odvolací komise dopustila právního pochybení při ověřování toho, jak Jednotný výbor posoudil podmínku uvedenou v čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 v rámci žádosti dotyčné bankovní skupiny o upuštění od MREL, je třeba podat výklad tohoto ustanovení.

23 Z ustálené judikatury v tomto ohledu vyplývá, že při výkladu ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění a cíle, které sleduje, ale i jeho kontext a veškerá ustanovení unijního práva [viz rozsudek ze dne 8. července 2019, Komise v. Belgie (Článek 260 odst. 3 SFEU – Vysokorychlostní sítě), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 49 a citovaná judikatura; usnesení ze dne 24. října 2019, Liaño Reig v. SRB, T-557/17, nezveřejněné, EU:T:2019:771, bod 59].

24 Zaprvé, pokud jde o doslovný výklad čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014, je nutno konstatovat, že toto ustanovení pouze stanoví podmínku, že „žádná stávající ani předpokládaná [podstatná] věcná […] nebo právní překážka nebrání okamžitému převodu kapitálu nebo vyplacení závazků subjektem řešícím krizi dceřinému podniku“.

25 Článek 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 tedy nestanoví možnost požadovat zvláštní záruku za účelem splnění podmínky neexistence stávající nebo předpokládané podstatné překážky bránící okamžitému převodu kapitálu nebo vyplacení závazků (dále jen „překážka bránící okamžitému převodu kapitálu“), avšak neobsahuje ani zmínku, která by Jednotnému výboru v této souvislosti zakazovala zvláštní záruku požadovat.

26 Za těchto okolností je nutno čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 zkoumat dále prostřednictvím kontextuálního a teleologického výkladu článku 12h téhož nařízení za účelem určení, zda toto ustanovení umožňuje Jednotnému výboru požadovat zvláštní záruku k tomu, aby byla splněna podmínka uvedená v čl. 12h odst. 1 písm. c) uvedeného nařízení a dotčený dceřiný podnik mohl být vyňat z interního MREL.

27 Zadruhé kontextuální výklad čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014 spočívá ve zkoumání jednak přípravných prací na uvedeném nařízení a jednak jeho vztahu k ostatním ustanovením téhož nařízení jako celku, jakož i k ustanovením jiných unijních právních aktů.

28 V této souvislosti je třeba připomenout, že článek 12h nařízení č. 806/2014 byl vložen nařízením 2019/877.

29 Z přípravných prací k nařízení 2019/877 – a sice z přípravných prací k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady COM(2016) 851 final, kterým se mění nařízení (EU) č. 806/2014, pokud jde o schopnost úvěrových institucí a investičních podniků absorbovat ztráty a schopnost rekapitalizace, ze dne 23. listopadu 2016 – vyplývá, že součástí téhož legislativního balíčku jsou následující dva druhy změn. V první řadě se jedná o navrhované změny nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1, opravy Úř. věst. 2013, L 208, s. 68, Úř. věst. 2013, L 321, s. 6, Úř. věst. 2017, L 20 s. 2 a Úř. věst. 2023, L 92, s. 29), jejichž cílem je zahrnout minimální požadavek na standard celkové kapacity pro absorpci ztrát (TLAC), tedy standard, který byl přijat na summitu skupiny G 20, jenž se konal v Antalyi (Turecko) ve dnech 15. a 16. listopadu 2015, a jehož cílem je zajistit, aby globální systémově významné banky měly v případě řešení krize schopnost absorbovat ztráty a schopnost nezbytné rekapitalizace. Ve druhé řadě se jedná o navrhované změny nařízení č. 806/2014, které stanoví dodatečné povinnosti uložené v jednotlivých případech bankám systémového významu a obecné požadavky uložené bankám se sídlem v bankovní unii.

30 Pokud jde o navrhované změny nařízení č. 806/2014, z přípravných prací vyplývá, že články 12g a 12h (které se stanou články 12f a 12g nařízení č. 806/2014) se týkají úrovně, na které se uplatňuje MREL, a že u institucí považovaných za subjekty řešící krizi se MREL použije na úrovni skupiny řešící krizi. V uvedených přípravných pracích se rovněž poukazuje na to, že návrhy zavádějí pojem

„interní MREL“ v návaznosti na podobný pojem zavedený standardem TLAC, což znamená, že ostatní subjekty skupiny řešící krizi, které samy nejsou subjekty řešícími krizi, musí v rámci skupiny řešící krizi vydávat způsobilé dluhové nástroje a že tyto nástroje musí zakoupit subjekty řešící krizi. Návrhy rovněž upřesňují, že za určitých podmínek může být interní MREL nahrazen zajištěnými zárukami, které poskytne subjekt řešící krizi jiným subjektům skupiny řešící krizi.

31 Z týchž přípravných prací rovněž vyplývá, že článek 12i (který se stane článkem 12h nařízení č. 806/2014) upřesňuje, že za určitých podmínek může Jednotný výbor od uplatnění interního MREL dceřiného podniku upustit, pokud jsou dceřiný i mateřský podnik usazeny v tomtéž zúčastněném členském státě.

32 Odkaz na požadavek záruky je tedy jasně zmíněn pouze v souvislosti s budoucím článkem 12g nařízení č. 806/2014, který se týká „[u]platnění požadavku na subjekty, které samy nejsou subjekty řešícími krizi“. Diskuze stran budoucího článku 12h uvedeného nařízení, který se týká možnosti upuštění od interního MREL, se nezabývaly možností požadovat v tomto kontextu záruku.

33 Pokud jde o vztah čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014 k ostatním ustanovením nařízení č. 806/2014 jako celku nebo ustanovením jiných unijních právních aktů, je třeba připomenout, že bod 83 odůvodnění nařízení č. 806/2014 stanoví, že „[a]by subjekty nestrukturovaly své závazky způsobem, který oslabuje účinnost nástroje rekapitalizace z vnitřních zdrojů, je vhodné stanovit, že subjekty by měly po celou dobu splňovat [MREL], které mohou podléhat nástroji rekapitalizace z vnitřních zdrojů, vyjádřený jako procentní podíl celkových závazků a kapitálu subjektu“.

34 V případě nařízení 2019/877 je v bodě 19 jeho odůvodnění stanoveno, že „[p]okud jsou subjekt řešící krizi nebo mateřský podnik a jeho dceřiné podniky usazeny v témže členském státě a jsou součástí téže skupiny řešící krizi, měl by mít [Jednotný] výbor možnost upustit od uplatňování [MREL], který se vztahuje na uvedené dceřiné podniky, které nejsou subjekty řešícími krizi, nebo jim povolit, aby [MREL] splnily prostřednictvím zajištěných záruk mezi mateřským podnikem a jeho dceřinými podniky, které lze aktivovat, pokud jsou splněny časové podmínky rovnocenné podmínkám umožňujícím odpis nebo konverzi způsobilých závazků“, a že „[z]ajištění záruky by mělo být vysoce likvidní s minimálním tržním a úvěrovým rizikem“.

35 Bod 19 odůvodnění nařízení 2019/877 naznačuje v podstatě obsah nových článků 12g a 12h nařízení č. 806/2014.

36 Článek 12g odst. 3 nařízení č. 806/2014 totiž stanoví, že Jednotný výbor může povolit subjektům, které samy nejsou subjektem řešícími krizi, aby splnily interní MREL, který je jim rovněž uložen, prostřednictvím záruky, která musí splňovat devět kumulativních podmínek. Mimo jiné se vyžaduje, aby záruka byla zajištěna alespoň do 50 % její částky. Jak vyplývá z bodu 34 výše, znamená to, že mateřský podnik musí fakticky předem uvolnit svá likvidní aktiva na podporu uvedené záruky.

37 Pokud jde o čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014, ten stanoví, jak bylo připomenuto v bodě 17 výše, možnost upustit od interního MREL u dceřiného podniku, pokud jsou splněny podmínky uvedené v tomto ustanovení, včetně podmínky neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu.

38 Je nutno rovněž připomenout, že v poslední větě bodu 2 odůvodnění nařízení 2019/877 je stanoveno, že „[u]stanovení nařízení […] č. 806/2014, ve znění tohoto nařízení, o schopnosti absorbovat ztráty a schopnosti rekapitalizace institucí a subjektů by měla být uplatňována konzistentně s obdobnými ustanoveními nařízení […] č. 575/2013 a směrnic […] 2013/36/EU […] a 2014/59/EU“. Je třeba uvést, že ustanovení podobné článku 12h nařízení č. 806/2014 je obsaženo ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/879 ze dne 20. května 2019, kterou se mění směrnice 2014/59/EU, pokud jde o schopnost úvěrových institucí a investičních podniků absorbovat ztráty a schopnost rekapitalizace, a směrnice 98/26/ES (Úř. věst. 2019, L 150, s. 296).

39 Článek 45f odst. 3 písm. c) směrnice 2014/59 totiž stanoví možnost upustit od uplatňování tohoto článku na dceřiný podnik, pokud neexistuje ani se nepředpokládá žádná podstatná věcná nebo právní překážka, která by bránila tomu, aby subjekt řešící krizi dceřinému podniku okamžitě převedl kapitál nebo mu splatil závazky.

40 Na rozdíl od nařízení č. 806/2014 však čl. 45f odst. 3 směrnice 2014/59 stanoví výslovně ještě další podmínku, která je odlišná od podmínky neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu, a sice podmínku záruky poskytnuté mateřským podnikem ve prospěch svého dceřiného podniku. Konkrétně čl. 45f odst. 3 písm. d) směrnice 2014/59 vyžaduje, aby „subjekt řešící krizi splň[oval] požadavky příslušného orgánu na obezřetné řízení dceřiného podniku a se souhlasem příslušného orgánu prohlásil, že se zaručuje za závazky přijaté dceřiným podnikem“. Toto ustanovení rovněž stanoví, že splnění posledně uvedené podmínky není vyžadováno, pokud rizika v dceřiném podniku mají zanedbatelný význam. S výjimkou případů, kdy jsou rizika zanedbatelná, musí být tedy tato dodatečná podmínka splněna k tomu, aby Jednotný výbor mohl vykonat svou diskreční pravomoc upustit, či neupustit od uplatnění MREL. Je nutno konstatovat, že taková podmínka není v čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014 obsažena.

41 Z kontextuálního výkladu tedy vyplývá, že požadavek zajištěných záruk mezi mateřským podnikem a jeho dceřinými podniky je stanoven v článku 12g nařízení č. 806/2014 pouze jako prostředek ke splnění interního MREL a podmínka záruky nemá v čl. 12h odst. 1 téhož nařízení spojitost s upuštěním od MREL, na rozdíl od toho, co normotvůrce stanovil ve směrnici 2014/59, která byla přijata rovněž v oblasti řešení krize.

42 V této fázi z výše uvedených skutečností vyplývá, že možnost upuštění od MREL podle čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014 nemůže být v žádném případě podmíněna požadavkem zajištěné záruky, který by byl podobný požadavku stanovenému v čl. 12g odst. 3 téhož nařízení. Opačný přístup by vedl k tomu, že by byl uvedený čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014 zbaven veškerého užitečného účinku, a představoval by tedy zjevné porušení tohoto ustanovení.

43 Výše uvedené úvahy naproti tomu neumožňují podpořit tvrzení Francouzské republiky, že Jednotný výbor nemůže v rámci posuzování žádosti o upuštění od MREL požadovat „žádnou záruku“. Z výše podaného kontextuálního výkladu totiž nelze vyvodit, že neuvedení zmínky o záruce v ustanovení týkajícím se posuzování žádosti o upuštění od interního MREL (tedy v čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014) brání *ipso jure* Jednotnému výboru, aby požadavek tohoto druhu v rámci uvedeného posuzování uložil. Jednotný výbor je sice povinen zamítnout žádost

o upuštění od MREL, pokud není splněna jedna z kumulativních podmínek stanovených v čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014, avšak má určitý prostor pro uvážení při určení, za jakých okolností je splněna třetí z těchto podmínek, která spočívá v neexistenci překážky bránící okamžitému převodu kapitálu. Není proto vyloučeno, že vzhledem k prostoru pro uvážení, který má při posuzování třetí podmínky stanovené ve výše uvedeném článku, je Jednotný výbor oprávněn vyžadovat záruku – odlišnou od záruky stanovené v čl. 12g odst. 3 nařízení č. 806/2014 – jako protiváhu k existenci překážky bránící okamžitému převodu kapitálu.

44 Zatřetí Tribunál považuje za vhodné pokračovat v analýze podáním teleologického výkladu čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014. V rámci tohoto výkladu je třeba zohlednit obecný cíl sledovaný nařízením 2019/877 a nařízením č. 806/2014.

45 V tomto ohledu normotvůrce v bodě 5 odůvodnění nařízení 2019/877 uvádí hlavní cíl, který sleduje, a sice že „[Jednotný v]ýbor [zajistí], aby instituce a subjekty měly dostatečnou schopnost absorbovat ztráty a schopnost rekapitalizace pro zajištění hladké a rychlé absorpce ztrát a rekapitalizace v případě řešení krize s minimálním dopadem na daňové poplatníky a finanční stabilitu[; u]vedeného cíle by se mělo dosáhnout tím, že budou instituce dodržovat svůj specifický [MREL], jak stanoví nařízení […] č. 806/2014“.

46 Jak v podstatě zdůrazňuje Jednotný výbor, hlavním společným cílem nařízení č. 806/2014 a směrnice 2014/59, který normotvůrce sleduje uložením MREL všem institucím bankovní skupiny, je tedy zajistit účinné řešení krize s minimálním negativním dopadem na reálnou ekonomiku, finanční systém a veřejné finance.

47 Navíc podle bodů 17 a 18 odůvodnění nařízení 2019/877 platí, že zatímco by instituce nebo subjekty, které jsou určeny jako subjekty řešící krizi, měly podléhat MREL pouze na konsolidované úrovni skupiny řešící krizi, instituce nebo subjekty, které nejsou subjekty řešícími krizi, by měly MREL plnit na individuální úrovni.

48 Zásadou je tedy povinnost k internímu MREL na úrovni každého dceřiného podniku dotyčné bankovní skupiny. S ohledem na význam minimalizace dopadu na daňové poplatníky a finanční stabilitu, která je základem této povinnosti, lze o výjimce ze zásady uvažovat pouze tehdy, jsou-li splněny podmínky umožňující její přiznání. Rozhodnutí Jednotného výboru upustit od interního MREL nesmí tedy ohrozit cíl minimalizace dopadu na daňové poplatníky a finanční stability, který byl základem pro vznik povinnosti spočívající v nastavení interního MREL nejdříve na úrovni dceřiného podniku. Jak totiž správně podotýká Jednotný výbor, v případě, že by neexistoval interní MREL stanovený předem na úrovni dceřiného podniku a ztráty dceřiného podniku by převýšily jeho zákonný kapitál, musel by být samotný dceřiný podnik uveden do režimu řešení krize a taková situace by byla v rozporu s cílem, na němž je založen interní MREL.

49 Je proto třeba konstatovat, že Jednotný výbor se musí při uplatňování nařízení č. 806/2014 a zkoumání toho, zda jsou splněny podmínky stanovené v čl. 12h odst. 1 uvedeného nařízení, řídit cílem připomenutým v bodě 46 výše.

50 Pokud tedy Jednotný výbor posuzuje žádost o upuštění od interního MREL, musí zkoumat, zda existují jiná opatření, která by mohla sloužit jako funkční náhrada interního MREL. V rámci jeho prostoru pro uvážení, který je připomenut v bodě 43 výše, nebrání Jednotnému výboru nic v tom, aby v závislosti na okolnostech vlastních každé žádosti o upuštění od MREL považoval ke splnění

podmínky neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu za nezbytnou záruku. Z důvodů uvedených v bodě 42 výše nemůže naproti tomu požadovat záruku s podobnými vlastnostmi, jaké má záruka stanovená v čl. 12g odst. 3 nařízení č. 806/2014.

51 V tomto ohledu je nutno zdůraznit, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by Jednotný výbor vyžadoval od dotyčné bankovní skupiny záruku, která by odpovídala nebo měla podobné vlastnosti jako záruka uvedená v čl. 12g odst. 3 nařízení č. 806/2014, a tím spíše ani to, že by odvolací komise takový přístup Jednotného výboru podpořila.

52 Žádný z argumentů předložených Francouzskou republikou nemůže tento závěr zpochybnit.

53 Zaprvé Francouzská republika nemůže odvolací komisi a Jednotnému výboru účinně vytýkat, že se zaměřily pouze na obecný účel rámce pro řešení krize a interního MREL, který je společný nařízení č. 806/2014 a směrnici 2014/59/EU, a nezohlednily cíle stanovené v uvedeném nařízení, které spočívají ve snížení rizika roztříštěnosti vnitřního trhu finančních služeb. Tvrdí totiž, že upuštění od interního MREL použitelná mezi subjekty nacházejícími se v témže členském státě přispívají k těmto cílům tím, že omezují překážky pohybu likvidity a kapitálu v rámci skupiny.

54 Jak je přitom v podstatě uvedeno v bodě 18 odůvodnění nařízení 2019/877 a jak bylo připomenuto v bodě 47 výše, prvořadým cílem opatření spočívajícího v tom, že jsou instituce nebo subjekty, které nejsou subjekty řešícími krizi, podrobeny internímu MREL na individuální úrovni, je zabránit případným rizikům narušení trhu tím, že Jednotnému výboru bude umožněno provést řešení krize skupiny řešící krizi, aniž některé z jejích dceřiných podniků budou podrobeny postupu řešení krize.

55 V tomto rámci se cíl spočívající v omezení překážek pohybu likvidity a kapitálu uvnitř skupiny, sledovaný článkem 12h nařízení č. 806/2014, který stanoví, že Jednotný výbor má možnost upustit za určitých podmínek od uplatňování interního MREL, jeví jako druhotný. Takový cíl nelze sledovat na úkor prvořadého cíle připomenutého v bodě 54 výše.

56 V tomto smyslu je třeba připomenout, že v bodě 2 odůvodnění nařízení 2019/877 je stanoveno, že příslušná ustanovení nařízení č. 806/2014, ve znění nařízení 2019/877, musí být uplatňována konzistentně především s ustanoveními směrnice 2014/59. Článek 45f odst. 3 písm. d) směrnice 2014/59 přitom stanoví, že mateřský podnik musí prohlásit, že se zaručuje za závazky přijaté dceřiným podnikem, pouze v případě, že rizika v dceřiném podniku nemají zanedbatelný význam. Normotvůrce tedy upřednostňuje obezřetný přístup, když umožňuje upuštění od MREL bez požadavku záruky pouze tehdy, jsou-li splněny přísné podmínky, a zejména pokud takové upuštění v podstatě nepředstavuje žádné riziko.

57 Z důvodů soudržnosti musí být ustanovení nařízení č. 806/2014, ve znění nařízení 2019/877, rovněž uplatňována takovým způsobem, aby upuštění od MREL bylo možné přiznat pouze tehdy, jsou-li splněny přísné podmínky. Z toho vyplývá, že pokud Jednotný výbor zkoumá, zda je splněna podmínka uvedená v čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014, může mít za to, že v projednávané věci je ke splnění této podmínky nezbytný požadavek záruky. Skutečnost, že čl. 12h odst. 1 uvedeného nařízení výslovně nestanoví požadavek záruky mateřského podniku ve prospěch jeho dceřiného podniku, znamená, že normotvůrce ponechal Jednotnému výboru prostor pro uvážení ohledně případné nezbytnosti takové záruky, jejž ovšem nepřiznal orgánu příslušnému k řešení krize v rámci posuzování možnosti upuštění od MREL podle směrnice 2014/59.

58 Zadruhé se Francouzská republika rovněž marně dovolává odpovědi Komise na otázku položenou jedním členským státem ohledně provedení směrnice 2019/879. Komise zdůraznila, že normotvůrce záměrně nepřevzal čl. 45f odst. 3 písm. d) až f) a odst. 4 písm. d) až f) směrnice 2014/59, ve znění směrnice 2019/879, a že je na vnitrostátních orgánech příslušných k řešení krize a, ve světle zásad týkajících se přenesení pravomoci stanovených v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7), na Jednotném výboru, aby to zohlednily při provádění ustanovení nařízení č. 806/2014.

59 Přístup Jednotného výboru, u něhož odvolací komise neshledala žádné nesprávné právní posouzení, je přitom v souladu se závěry rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7), jelikož tento přístup nijak nezakládá existenci automatické povinnosti záruky k tomu, aby bylo možné považovat za splněný požadavek neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu, a spíše v tomto ohledu přiznává Jednotnému výboru prostor pro uvážení, který jej může vést k vyžadování záruky, pokud to bude v závislosti na okolnostech daného případu považovat za nezbytné.

60 Zatřetí se Francouzská republika opírá o veřejné pokyny Jednotného výboru, nazvané „MREL Policy“ (dále jen „veřejné pokyny“), a jeho interní příručku, na jejichž základě tvrdí, že Jednotný výbor ve skutečnosti systematicky vyžaduje v každém jednotlivém případě a bez posouzení *in concreto* poskytnutí záruky a toto poskytnutí záruky ve skutečnosti považuje za podmínku k doložení neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu ve smyslu čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014.

61 Argumenty Francouzské republiky, které jsou založeny na interní příručce a veřejných pokynech Jednotného výboru a spočívají v podstatě v tvrzení, že Jednotný výbor zavedl novou plnohodnotnou podmínku, kterou nestanoví právní předpisy, a sice podmínku poskytnutí záruky, nemohou obstát.

62 Předně je totiž nutno uvést, že zmínka o záruce za účelem prokázání neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu byla vložena do přílohy II veřejných pokynů až v červnu 2022, takže v době, kdy Jednotný výbor přijal rozhodnutí SRB/EES/2021/44 ze dne 4. listopadu 2021, neexistovala.

63 Dále je třeba poukázat na to, že veřejné pokyny jasně uvádějí, že nemají vyvolávat právně závazné účinky a nenahrazují v žádném případě právní požadavky stanovené v příslušných vnitrostátních a unijních právních předpisech. V uvedených pokynech je rovněž uvedeno, že se jich nelze dovolávat pro právní účely, nestanoví žádný závazný výklad unijních nebo vnitrostátních právních předpisů a neslouží jako právní stanovisko a ani takové stanovisko nenahrazují.

64 Kromě toho v souladu s postojem odvolací komise (bod 82 napadeného rozhodnutí) je přístup popsaný ve veřejných pokynech, ve znění z června roku 2022, který Jednotnému výboru umožňuje požadovat v rámci zkoumání podmínky neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu zvláštní záruku, slučitelný se zněním čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014, jak vyplývá zejména z bodů 44 až 51 výše.

65 Je pravda, že skutečnost, že příloha II veřejných pokynů Jednotného výboru, ve znění z června 2022, uvádí, že za účelem prokázání volné převoditelnosti finančních prostředků v případě scénáře řešení krize musí banky, které žádají o upuštění od MREL, předkládat „obvykle“ důkaz o záruce, naznačuje, že Jednotný výbor upřednostňuje řešení v podobě záruky, které se jeví být nejjistějším přístupem pro zaručení neexistence překážky bránící okamžitému

převodu kapitálu. Tuto přílohu II však nelze vykládat tak, že by Jednotný výbor požadoval poskytnutí záruky „ve všech případech, jako pravidlo a automaticky“. Jednotný výbor v téže příloze II upřesňuje, že pokud to odůvodňují zvláštnosti jednotlivého případu, může zaujmout přístup, který se odlišuje od jeho posuzování souladu s článkem 12h nařízení č. 806/2014, čímž potvrzuje, že i nadále posuzuje případ od případu způsob, jakým může být splněna podmínka spočívající v neexistenci překážky bránící okamžitému převodu kapitálu.

66 Kromě toho stran interní příručky Jednotného výboru Francouzská republika tvrdí, že Jednotný výbor v ní nejprve uvedl, že poskytnutí záruky je plnohodnotnou podmínkou pro to, aby bylo možné upustit od MREL, a následně tento přístup změnil, když uvedené poskytnutí záruky popsal jako důkaz o neexistenci překážky bránící okamžitému převodu kapitálu ve smyslu čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014. To však spíše naznačuje, že Jednotný výbor řádně zohlednil rozsah tohoto ustanovení, z něhož vyplývá, že poskytnutí záruky nelze vyžadovat z úřední povinnosti a automaticky, ale že nezbytnost takové záruky lze zvažovat v rámci posuzování požadavku, aby neexistovala překážka bránící okamžitému převodu kapitálu. Jak vyplývá zejména z bodů 44 až 51 výše, Jednotnému výboru nic nebrání v tom, aby v závislosti na okolnostech daného případu vyžadoval záruku za účelem splnění požadavku uvedeného v čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014.

67 A konečně z výňatků rozhodnutí SRB/EES/2021/44, jakož i z napadeného rozhodnutí, a zejména z jeho bodů 68 až 71, každopádně vyplývá, že Jednotný výbor v projednávané věci rozhodl o otázce neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu, když uvedl, že provedl analýzu *in concreto* situace dotyčné bankovní skupiny, a především záruk z let 2014 a 2015, které dotyčná skupina předložila za účelem splnění této podmínky, a že odvolací komise tento přístup Jednotného výboru přezkoumala a dospěla k závěru, že u uvedené analýzy nedošlo k právnímu pochybení, jelikož byla provedena *in concreto*.

68 Odůvodnění odvolací komise a Jednotného výboru se proto neopírají o veřejné pokyny ani o interní příručku Jednotného výboru, a nevycházejí tedy z automatického uplatňování podmínky poskytnutí záruky. Právě tuto skutečnost odvolací komise zdůraznila v bodě 79 napadeného rozhodnutí, tedy že rozhodnutí SRB/EES/2021/44 je individuálním rozhodnutím týkajícím se dotyčné bankovní skupiny a neodkazuje na veřejné pokyny ani interní příručku Jednotného výboru.

69 V tomto smyslu představují úvahy ohledně interní příručky a veřejných pokynů, uvedené zejména v bodech 71 až 73 napadeného rozhodnutí, odpověď na argumenty odvolatele před odvolací komisí a mají prokázat, že zahrnutí záruky do těchto dvou dokumentů nezměnilo využití prostoru pro uvážení Jednotného výboru na fakticky automatický požadavek.

70 S ohledem na výše uvedené musí být první část prvního žalobního důvodu zamítnuta.

Ke druhé části, vycházející z toho, že Jednotný výbor překročil meze své posuzovací pravomoci podle čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014

71 Francouzská republika tvrdí, že odvolací komise měla konstatovat, že Jednotný výbor překročil meze své posuzovací pravomoci. Zaprvé uvádí, že článek 12h nařízení č. 806/2014 přesně vymezuje pravomoci Jednotného výboru na základě objektivních kritérií, takže využití této pravomoci musí podléhat přísné kontrole z hlediska těchto kritérií. Odvolací komise měla přitom na jedné straně za to, že požadování zvláštní záruky představuje pro Jednotný výbor pouhou možnost po podrobném posouzení, a na straně druhé potvrdila jeho přístup, který vyžaduje

poskytnutí zvláštní záruky jako pravidlo a připouští pouze „výjimečně“ možnost odchýlit se od takového požadavku. Francouzská republika proto odvolací komisi vytýká, že ve skutečnosti neprovedla účinný přezkum výkonu posuzovací pravomoci ze strany Jednotného výboru. Zadruhé Francouzská republika tvrdí, že odvolací komise nepřezkoumala, zda Jednotný výbor správně vykonal svou pravomoc při posuzování obsahu záruky. Zatřetí odvolací komise v tomto smyslu nevysvětlila v napadeném rozhodnutí, jaký byl rozsah „omezené“ posuzovací pravomoci Jednotného výboru, když zkoumal, zda jsou splněny podmínky čl. 12h odst. 1 písm. a) až c) nařízení č. 806/2014.

72 V první řadě je třeba zkoumat, zda, jak tvrdí Francouzská republika, odvolací komise potvrdila přístup, kterým Jednotný výbor „jako pravidlo“ vyžadoval poskytnutí zvláštní záruky a pouze „výjimečně“ připustil možnost odchýlit se od takového požadavku, čímž vyžadoval poskytnutí záruky, aniž využil prostoru pro uvážení, který byl připomenut v bodě 43 výše, a tudíž bez předchozí přesné analýzy relevantních skutečností *in concreto*.

73 Nejprve je třeba připomenout, že podle čl. 85 odst. 3 a 4 nařízení č. 806/2014 se jakákoli fyzická nebo právnická osoba může odvolat u odvolací komise proti takovému rozhodnutí Jednotného výboru, jako je rozhodnutí SRB/EES/2021/44, že odvolání obsahuje důvody, na nichž je založeno, a že o tomto odvolání rozhoduje odvolací komise. Z toho vyplývá, že odvolací komise zkoumá výtky, které jí byly předloženy.

74 V projednávané věci Francouzská republika nezpochybňuje, jak vyplývá ze shrnutí výtek obsaženého v bodě 35 napadeného rozhodnutí, že odvolatel před odvolací komisí tvrdil, že Jednotný výbor prostřednictvím své interní příručky a svých veřejných pokynů uložil *de facto* dodatečnou podmínku pro upuštění od MREL, která nebyla stanovena v nařízení č. 806/2014, a dopustil se tak nesprávného právního posouzení, jelikož překročil meze své posuzovací pravomoci, nerespektoval cíle sledované použitelnými ustanoveními a zbavil je veškerého praktického právního účinku. Odvolatel uvedl, že přístup *in abstracto*, jejž zaujal Jednotný výbor, prakticky znemožnil, aby bylo přiznáno upuštění od MREL.

75 Je třeba rovněž připomenout, že se dotyčná banka na podporu tvrzení, že neexistuje žádná stávající nebo předpokládaná podstatná právní či věcná překážka bránící okamžitému převodu kapitálu ve smyslu čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014, dovolávala dvou záruk. Předmětné záruky mateřského podniku zajišťující závazky jeho dceřiného podniku byly poskytnuty v letech 2014 a 2015 v rámci žádostí o výjimky z uplatňování obezřetnostních požadavků na individuálním základě a z uplatňování požadavků na likviditu na individuálním základě v souladu s články 7 a 8 nařízení č. 575/2013.

76 Je třeba upřesnit, že argumenty, které uvedl odvolatel před odvolací komisí na podporu své první výtky, se netýkaly věcných posouzení záruk z let 2014 a 2015 provedených Jednotným výborem, na které dotyčná bankovní skupina poukazovala na podporu tvrzení, že byla splněna podmínka neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu. Tyto argumenty se totiž týkaly údajného nesprávného právního posouzení ze strany Jednotného výboru, které spočívalo v tom, že překročil svou pravomoc, když automaticky použil podmínku, která není obsažena v čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014.

77 Odvolací komise měla proto povinnost ověřit, zda Jednotný výbor provedl posouzení situace dotyčné bankovní skupiny, jakož i záruk poskytnutých na podporu její žádosti o upuštění od MREL, *in concreto*, a zda tedy dodržel meze svého prostoru pro uvážení. V tomto rámci musela ověřit, zda posouzení ze strany Jednotného výboru nespočívalo ve skrytém zkoumání záruk z let 2014 a 2015 *in abstracto*, ale ve věrohodném posouzení *in concreto*.

78 Francouzská republika tedy neprávem tvrdí, že výtky a argumenty vznesené odvolatelem před odvolací komisí, které vycházejí z nesprávného právního posouzení, jehož se dopustil Jednotný výbor tím, že nesprávně použil čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014 a překročil meze své pravomoci, měly odvolací komisi nutně vést k tomu, aby zkoumala, zda byl Jednotný výbor z hlediska všech relevantních skutečností projednávané věci oprávněn požadovat zvláštní záruku.

79 S ohledem na výtky předložené odvolatelem před odvolací komisí, které jsou připomenuty v bodě 76 výše, je třeba určit, zda odvolací komise mohla mít právem za to, že analýza Jednotného výboru – na jejímž konci dospěl k závěru, že existuje riziko, že záruky z let 2014 a 2015 nebudou moci fungovat v případě scénáře neživotaschopnosti a nesplňují podmínku neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu – byla skutečná a konkrétní.

80 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014 nestanoví přesná pravidla upravující způsob, jakým musí být splněna podmínka neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu, ale vyžaduje, aby se Jednotný výbor ujistil, že takové stávající mechanismy, jako jsou záruky, jsou v krizovém scénáři funkčně rovnocenné internímu MREL, a že tedy neexistuje riziko, že by se v případě neživotaschopnosti dceřiného podniku mohlo vedení mateřského podniku hypoteticky rozhodnout z dceřiného podniku vystoupit a tím jej opustit, a nikoli „převést finanční prostředky následně“, ani absorbovat ztráty či provést rekapitalizaci.

81 V projednávané věci to pro odvolací komisi znamenalo ověřit, zda Jednotný výbor provedl skutečné a konkrétní posouzení záruk z let 2014 a 2015 a jejich účinnost v krizovém scénáři, které by Jednotnému výboru umožnilo určit, zda jsou tyto stávající mechanismy funkčně rovnocenné internímu MREL v případě likvidace, a zda tedy umožňují dotyčné bankovní skupině splnit podmínku neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu.

82 V tomto ohledu zaprvé z napadeného rozhodnutí, zejména z jeho bodů 4, 7, 12, 15, 49, 68, 75, 76, 88, 108, 110 a 116, vyplývá, že odvolací komise zkoumala, zda Jednotný výbor provedl analýzu *in concreto* žádosti o upuštění od MREL.

83 Odvolací komise připomněla, že Jednotný výbor zdůraznil, že záruky z let 2014 a 2015 byly zřízeny v jiném kontextu, a sice na základě článků 7 a 8 nařízení č. 575/2013 s cílem umožnit dotyčné bankovní skupině využít výjimky z uplatňování obezřetnostních požadavků na individuálním základě a z uplatňování požadavků na likviditu na individuálním základě. Tato komise konstatovala, že Jednotný výbor poukázal na možný scénář, v němž zhoršení situace dceřiného podniku vede k jeho selhání, když ještě nebyla poskytnuta finanční pomoc ručitele. Podotkla, že Jednotný výbor měl za to, že v takovém případě se již neuplatní cíle záruk.

84 Odvolací komise poznamenala, že Jednotný výbor vycházel v tomto ohledu z posouzení interního týmu pro řešení krize. Jak vyplývá z bodu 75 napadeného rozhodnutí, tento tým vyjádřil vážné výhrady ke skutečnosti, že právo uplatnit záruku, pokud tato záruka existuje, by zůstalo zachováno v případě oslabení nebo selhání dceřiného podniku, a poukázal na to, že by se sami věřitelé

dceřiného podniku mohli dovolávat práva, které lze uplatnit vůči ručiteli, takže v konečném důsledku by se mateřský podnik, tedy ručitel, vyhnul své zákonné povinnosti ručit za selhání dceřiného podniku v době, kdy by to tento podnik nejvíce potřeboval.

85 V bodě 75 napadeného rozhodnutí jsou rovněž zmíněna prohlášení interního týmu pro řešení krize, podle nichž musí být zajištěn okamžitý převod kapitálu ze strany mateřského podniku na dceřiný podnik, u něhož byla konstatována ztráta životaschopnosti v souladu s čl. 21 odst. 3 nařízení č. 806/2014, a podle nichž může být závěr, že dceřiný podnik je v selhání nebo jehož selhání je pravděpodobné, učiněn v situaci, kdy uvedený dceřiný podnik může ještě splnit své závazky, a kdy tedy záruky z let 2014 a 2015 nejsou ještě aktivovány a nejsou použitelné k poskytnutí požadované pomoci.

86 Z napadeného rozhodnutí tedy vyplývá, že posouzení stávajících mechanismů Jednotným výborem nebylo nijak fiktivní, ale bylo výsledkem skutečné a konkrétní analýzy situace dotyčné bankovní skupiny. Francouzská republika proto neprávem tvrdí, že Jednotný výbor uložil záruku automaticky a *in abstracto*.

87 Z toho plyne, že odvolací komise mohla mít v zásadě právem za to, že Jednotný výbor provedl posouzení situace dotyčné bankovní skupiny *in concreto* s cílem určit, zda tato skupina splňuje podmínky uvedené v čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014.

88 Zadruhé závěr, že odvolací komise měla právem za to, že Jednotný výbor provedl skutečnou a konkrétní analýzu situace dotyčné bankovní skupiny, vyplývá rovněž z jejího posouzení v bodech 73, 74 a 83 napadeného rozhodnutí. V nich odvolací komise jednoznačně uvedla, že Jednotný výbor má prostor pro uvážení při určování, zda existují překážky bránící okamžitému převodu kapitálu či nikoli, a že v této souvislosti mohl dospět k závěru, že překážka neexistuje, a upustit od MREL, i když mateřský podnik neposkytl záruku ve prospěch svého dceřiného podniku. Odvolací komise v tomto ohledu upřesnila, že podmínka neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu může být splněna na základě zvláštních právních ustanovení obsažených v použitelném vnitrostátním právu nebo na základě existujících dohod mezi podniky dané skupiny.

89 Zatřetí jsou využití prostoru pro uvážení ze strany Jednotného výboru a posouzení *in concreto* podmínky uvedené v čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 podpořeny i zjištěními odvolací komise, podle nichž odůvodnění týkající se neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu obsažené v napadeném rozhodnutí nebylo založeno na veřejných pokynech ani na interní příručce Jednotného výboru, jak vyplývá z bodů 61 až 68 výše.

90 Není proto důvodné vyhovět návrhu Francouzské republiky, aby Tribunál přijal organizační procesní opatření, kterým by Jednotnému výboru uložil, aby předložil interní příručku ve zněních platných v letech 2020 a 2021, z důvodu, že dotyčná příručka údajně uváděla, že poskytnutí záruky mezi subjektem řešícím krizi a jeho dceřiným podnikem představuje imperativní podmínku, kterou musí interní týmy pro řešení krize dodržet pro účely použití článku 12h nařízení č. 806/2014.

91 V tomto ohledu je nutno podotknout, že odvolací komise odkazuje na interní příručku Jednotného výboru v napadeném rozhodnutí především v rámci své reakce na argumenty odvolatele před touto komisí, které vycházejí z tohoto dokumentu. Důkazy, které se Francouzská republika snaží předložit na základě interní příručky Jednotného výboru ve zněních platných v letech 2020 a 2021, jsou irelevantní, jelikož neumožňují zpochybnit závěr, k němuž dospěla

právem odvolací komise, že Jednotný výbor skutečně provedl analýzu *in concreto* podmínky neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu dceřinému podniku dotyčné bankovní skupiny.

92 Tento závěr nemůže být zpochybněn žádným z argumentů předložených Francouzskou republikou.

93 V rámci prvního argumentu Francouzská republika vytýká odvolací komisi, že podpořila přístup Jednotného výboru, který předpokládá, že záruky nelze aktivovat v případě krize, a že neprovedla důkladnou analýzu vnitrostátního práva za účelem posouzení této otázky.

94 Tyto argumenty nemohou obstát. Jak totiž vyplývá zejména z bodu 86 výše, odvolací komise se naopak ujistila, že Jednotný výbor provedl analýzu *in concreto* skutečností, které mu byly předloženy, aniž v tomto ohledu použil jakoukoli „domněnku“. Z napadeného rozhodnutí navíc nevyplývá, že by dotyčná bankovní skupina nebo odvolatel před odvolací komisí označili ustanovení použitelného vnitrostátního práva nebo dohod v rámci uvedené skupiny, na jejichž základě by mohlo být konstatováno splnění podmínky uvedené v čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014. Pouze důkazy předložené na podporu žádosti o upuštění od MREL za účelem prokázání neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu se týkají záruk z let 2014 a 2015. Právě tyto záruky byly přitom předmětem konkrétní analýzy ze strany Jednotného výboru.

95 V tomto ohledu je třeba každopádně odmítnout jako nepodložené argumenty Francouzské republiky, že se Jednotný výbor dopustil zjevně nesprávného posouzení, když nezohlednil příznivé účinky stávajících „interních ujednání“ v případě scénáře řešení krize a když měl za to, že záruky z let 2014 a 2015 nemohou být v případě krizové situace aktivovány.

96 Francouzská republika totiž zaprvé neuvádí, kterých „interních ujednání“ se na podporu svých argumentů dovolává, ani *a fortiori* nepopisuje, v čem by tato ujednání mohla mít příznivé účinky v případě scénáře řešení krize.

97 Zadruhé Francouzská republika nezmiňuje na podporu svého tvrzení ohledně údajné aktivovatelnosti záruk z let 2014 a 2015 žádné ustanovení vnitrostátního zákona nebo zásadu vnitrostátního práva. Nanejvýš cituje rozsudek Cour de cassation (Kasační soud, Francie) ze dne 4. února 1985, v němž se uvádí, že pojem „zájem skupiny“ může za určitých podmínek umožnit vyloučení striktní ochrany sociálního zájmu podniku, poskytuje-li finanční pomoc jinému podniku téže skupiny. Pokud jde o tento pojem „zájem skupiny“, Francouzská republika odkazuje ve své replice prostřednictvím hypertextového odkazu i na zprávu z června 2015 nazvanou „Vers une reconnaissance de l’intérêt de groupe dans l’Union européenne?“ *Rapport du Club des Juristes (Commission Europe)*, [Cesta k uznání zájmu skupiny v Evropské unii?] která stručně vyjmenovává podmínky, které musí být podle francouzského práva splněny, „aby řídící pracovníci nemohli být obviněni ze zneužití majetku podniku z důvodu finanční pomoci mezi podniky téže skupiny“ (strany 16 a 17 uvedené zprávy).

98 Je nutno konstatovat, že jak vysvětlení Francouzské republiky, tak obsah zprávy, na kterou odkazuje, jsou přinejmenším vágní a nepřesné. Nijak neumožňují určit důsledky, které z nich měl Jednotný výbor v projednávané věci vyvodit, pokud jde o záruky z let 2014 a 2015. Kromě toho, a jak vyplývá z písemností samotné Francouzské republiky, k tomu, aby pojem „zájem skupiny“ mohl vést k vyloučení striktní ochrany sociálního zájmu podniku, musí být splněny určité podmínky. Francouzská republika přitom nevysvětlila, jak byly uvedené podmínky v projednávané věci splněny.

99 V rámci druhého argumentu Francouzská republika tvrdí, že se Jednotný výbor dopustil pochybení při výkladu čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014 z důvodu, že normotvůrce odkázal pouze na „podstatné“ a „předpokládané“ překážky, a nikoli na „jakékoli případné budoucí překážky“, a že v projednávané věci nebyla existence takových překážek prokázána.

100 Tento argument musí být odmítnut. Odvolací komise totiž při výkladu čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014 nepochybila, když v podstatě rozhodla, že překážka bránící okamžitému převodu záruk z let 2014 a 2015 a z toho plynoucí riziko odpovídají pojmům „riziko“ a „podstatná, stávající nebo předpokládaná překážka“ ve smyslu výše uvedeného ustanovení. Jak vyplývá z bodů 82 až 85 výše, přezkum provedený odvolací komisí za účelem určení, zda Jednotný výbor provedl analýzu *in concreto* žádosti o upuštění od MREL, skutečně ukazuje, že záruky z let 2014 a 2015 byly zřízeny v jiném kontextu a v určitých scénářích představovaly podstatné riziko, že nebudou nebo již nebudou moci být aktivovány.

101 Ve druhé řadě Francouzská republika tvrdí, že odvolací komise pochybila, když dospěla k závěru, že Jednotný výbor provedl při určení přiměřeného „obsahu“ záruky posouzení *in concreto* situace dotyčné bankovní skupiny. Tento stát tvrdí, že Jednotný výbor stanovil předmětný obsah automaticky a bez konkrétního posouzení situace na úrovni odpovídající přinejmenším hypotetické výši interního MREL, která by byla použita v případě, že by nebylo upuštěno od MREL, a že tedy tento obsah není přiměřený.

102 Tyto argumenty je třeba odmítnout. Odvolací komise totiž nejprve v bodě 75 napadeného rozhodnutí připomněla, že Jednotný výbor musí být důvodně přesvědčen, že existující záruka je funkčně rovnocenná internímu MREL, který je v krizovém scénáři nastaven před touto zárukou. Poté poukázala na to, že v projednávané věci Jednotný výbor v rámci svého prostoru pro uvážení připomenutého v bodě 43 výše shledal, že pouze záruky z let 2014 a 2015, které dotyčná bankovní skupina předložila na podporu své žádosti o upuštění od MREL, představují riziko, že nebudou v krizovém scénáři aktivovatelné a nebudou tedy existovat. Nakonec uvedla, že Jednotný výbor proto považoval k pokrytí dotčeného rizika za nezbytnou záruku funkčně rovnocennou internímu MREL v krizovém scénáři a to ve výši rovnající se hypotetické částce uvedeného interního MREL.

103 Odvolací komise dospěla proto právem k závěru, že Jednotný výbor provedl za účelem určení obsahu záruky posouzení situace dotyčné bankovní skupiny *in concreto*.

104 V každém případě je také třeba z důvodů uvedených v bodech 96 až 98 výše odmítnout argumenty vycházející z aplikace francouzského práva, které Francouzská republika předložila k prokázání pochybení odvolací komise při přezkumu přístupu Jednotného výboru při určení obsahu záruky a k prokázání toho, že tento přístup Jednotného výboru byl abstraktní a nepřiměřený.

105 Ve třetí řadě Francouzská republika tvrdí, že odvolací komise uvedla, že Jednotný výbor má při zkoumání podmínek stanovených v čl. 12h odst. 1 písm. a) až c) nařízení č. 806/2014 umožňujících upuštění od MREL „omezenou“ posuzovací pravomoc, ale nevysvětlila rozsah této posuzovací pravomoci, a nezkoumala tedy ani důsledky, které je třeba z této pravomoci v projednávané věci vyvodit.

106 Tyto argumenty nejsou opodstatněné.

107 Z bodů 18 až 20 výše totiž vyplývá, že čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014 zčásti ukládá Jednotnému výboru přesně stanovenou pravomoc a zčásti mu přiznává diskreční pravomoc.

108 Jak uvedla odvolací komise v bodech 58 až 61 napadeného rozhodnutí, o diskreční pravomoc, která se uplatní ve druhé fázi zmíněné v bodě 20 výše, v projednávané věci nejde, neboť spornou otázkou není, zda Jednotný výbor uvedenou pravomoc vykonal správně, jakmile byly splněny všechny podmínky. Jak bylo v tomto ohledu připomenuto v bodě 43 výše, Jednotný výbor je sice povinen zamítnout žádost o upuštění od MREL, pokud není splněna některá z kumulativních podmínek stanovených v čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014, avšak má určitý prostor pro uvážení při určování okolností, za nichž je splněna třetí z těchto podmínek, spočívající v neexistenci překážky bránící okamžitému převodu kapitálu.

109 S ohledem na žalobní důvody vycházející z toho, že Jednotný výbor stanovil automatický požadavek na záruku za účelem upuštění od MREL a překročil tak svůj prostor pro uvážení v první fázi, musela tedy odvolací komise přezkoumat, zda Jednotný výbor provedl skutečně posouzení *in concreto*, když analyzoval situaci dotyčné bankovní skupiny a záruky z let 2014 a 2015, na které tato skupina poukazovala, a dospěl k závěru o jejich neúčinnosti, jakož i o nutnosti záruky mateřského podniku ve prospěch svého dceřiného podniku.

110 Z odůvodnění v bodech 22 až 103 výše přitom vyplývá, že odvolací komise skutečně provedla přezkum zmíněný v bodě 109 výše. Z výše uvedených bodů rovněž vyplývá, že odvolací komise měla po provedení uvedeného přezkumu právem za to, že Jednotný výbor skutečně provedl posouzení *in concreto* a tedy nevytvořil, ani nepoužil novou podmínku, která není stanovena v čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014, takže nepřekročil ani meze svého prostoru pro uvážení podle tohoto ustanovení.

111 S ohledem na tyto skutečnosti nebylo nezbytné, aby se odvolací komise ještě zabývala rozsahem prostoru pro uvážení Jednotného výboru, ani aby zkoumala důsledky, které je z toho třeba vyvodit.

112 S ohledem na výše uvedené je tedy třeba druhou část prvního žalobního důvodu zamítnout.

113 První žalobní důvod proto musí být zamítnut jako neopodstatněný.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady právní jistoty

114 Francouzská republika tvrdí, že byla porušena zásada právní jistoty z důvodu, že kritéria, která Jednotný výbor použil za účelem posouzení žádosti o upuštění od MREL, nebyla jasná ani přesná a pro dotyčnou bankovní skupinu předvídatelná. V tomto ohledu upřesňuje, že veřejné pokyny, které měly definovat postup Jednotného výboru, pokud jde o MREL, nezmiňovaly ke dni podání žádosti o upuštění od MREL předložené Jednotnému výboru nutnost poskytnutí záruky, a tvrdí, že požadavek záruky byl obsažen v interním dokumentu Jednotného výboru.

115 Jednotný výbor s těmito argumenty nesouhlasí.

116 Zásada právní jistoty je základní zásadou unijního práva, která zejména vyžaduje, aby právní úprava byla jasná a přesná, tak aby jednotlivci mohli jednoznačně zjistit svá práva a povinnosti a postupovat podle toho (rozsudek ze dne 9. března 2017, Polsko v. Komise, C-105/16 P, nezveřejněný, EU:C:2017:191, bod 54).

117 Zásada právní jistoty vyžaduje mimo jiné, aby právní úprava byla jasná a přesná a její účinky předvídatelné, zejména pokud může vyvolat nepříznivé důsledky pro jednotlivce a podniky (rozsudek ze dne 28. září 2022, Malacalza Investimenti v. ECB, T-552/19 OP, nezveřejněný, EU:T:2022:587, bod 52).

118 Tento imperativ vyžaduje, aby závazná povaha jakéhokoliv aktu, který má založit právní účinky, byla odvozena z některého ustanovení unijního práva, které stanoví právní formu aktu a které v něm musí být výslovně uvedeno jako právní základ (viz rozsudek ze dne 19. června 2015, Itálie v. Komise, T-358/11, EU:T:2015:394, bod 123 a citovaná judikatura). Zásada předvídatelnosti je nedílnou součástí zásady právní jistoty (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2014, National Iranian Oil Company v. Rada, T-578/12, nezveřejněný, EU:T:2014:678, body 111 a 112).

119 V první řadě je třeba připomenout, že ustanovením, jehož použití je jádrem projednávaného sporu, je čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014. Toto ustanovení stanoví, že aby mohlo být upuštěno od uplatnění interního MREL, musí být splněn požadavek, aby „žádná stávající ani předpokládaná [podstatná] věcná […] nebo právní překážka nebrán[ila] okamžitému převodu kapitálu nebo vyplacení závazků subjektem řešícím krizi dceřinému podniku“. Je třeba konstatovat, že toto ustanovení má jasné, přesné a předvídatelné účinky, tedy že stanoví, že upuštění od interního MREL brání existence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu.

120 Zaprvé nelze požadovat, aby v čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 byly uvedeny jednotlivé konkrétní situace, ve kterých je či není splněna podmínka stanovená tímto ustanovením, jelikož normotvůrce je nemůže předem všechny určit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. července 2017, Marco Tronchetti Provera a další, C-206/16, EU:C:2017:572, bod 42). Nelze totiž vyjmenovat příklady překážek bránících okamžitému převodu kapitálu, stejně jako nelze po normotvůrci požadovat, aby vymezil pozitivně opatření, která by zajistila splnění podmínky neexistence uvedených překážek.

121 Zadruhé zásada právní jistoty nebrání tomu, aby dotyčné orgány měly při uplatňování kritérií, která byla vymezena právní úpravou, prostor pro uvážení. Skutečnost, že Jednotný výbor má v projednávané věci prostor pro uvážení při posouzení, zda existuje překážka bránící okamžitému převodu kapitálu, nebo při posouzení vhodného způsobu, jakým musí být tato podmínka splněna, ještě neznamená, že byla porušena zásada právní jistoty.

122 V této souvislosti Francouzská republika ve svých písemnostech uvedla, že netvrdila, že čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 zakazuje ve všech případech Jednotnému výboru požadovat zvláštní záruku, takže v podstatě připustila, že toto ustanovení umožňuje Jednotnému výboru požadovat zvláštní záruku. Požadavek Jednotného výboru na záruku od mateřského podniku dotyčné bankovní skupiny není tedy *a priori* nepředvídatelný, a nepředstavuje tedy ani porušení zásady právní jistoty.

123 Ve druhé řadě je třeba se zabývat argumenty Francouzské republiky, podle nichž hospodářské subjekty obdržely protichůdné signály z veřejných pokynů, jakož i interní příručky Jednotného výboru, takže mohly mít legitimní pochybnosti o správném výkladu čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014. Francouzská republika totiž tvrdí, že ke dni podání žádosti o upuštění od MREL nebyla ve veřejných pokynech, jimiž měly být bankovní instituce informovány o praxi Jednotného výboru týkající se MREL, nikde zmíněna nutnost poskytnout záruku, ale že v interní příručce podmínil Jednotný výbor upuštění od uplatnění minimálního požadavku na kapitál poskytnutím zvláštní záruky. Uvedený stát poukazuje na to, že tento požadavek zvláštní záruky byl ve veřejných pokynech výslovně uveden až v červnu 2022. Podle jeho názoru tak existovaly značné rozdíly mezi použitelnými právními předpisy (které nestanovily žádný požadavek na zvláštní záruku), veřejnými pokyny (které nestanovily žádnou zvláštní záruku do června 2022) a interní příručkou Jednotného výboru (která takový imperativní požadavek obsahovala), jež by mohly svědčit o porušení zásady právní jistoty.

124 Tyto argumenty musí být odmítnuty.

125 Zaprvé je sice pravda, že v době podání žádosti o upuštění od MREL, která vedla k vydání napadeného rozhodnutí, nebyl požadavek zvláštní záruky ke splnění podmínky neexistence překážky bránící převodu kapitálu uveden ve veřejných pokynech, avšak tato okolnost ještě neznamenala, že Jednotný výbor nemohl nikdy takovou záruku požadovat. Banky nemohly absenci výslovné zmínky v tomto ohledu důvodně chápat tak, že samotný Jednotný výbor definitivně upustil od požadavku zvláštní záruky.

126 V této souvislosti a zadruhé bylo ve veřejných pokynech z roku 2020 jasně uvedeno, že strana žádající o upuštění od uplatnění MREL „musí prokázat, že neexistují překážky bránící okamžitému převodu kapitálu nebo splacení závazků“. Veřejné pokyny z roku 2020 proto jednoznačně připomněly povinnost žadatelů o upuštění od MREL dosáhnout výsledku – tj. vytvoření mechanismu převodu ztrát uvnitř skupiny, který zaručuje vyhnutí se případným překážkám bránícím převodu kapitálu – ale neomezily možné mechanismy pro jeho dosažení. Jednotný výbor tedy implicitně připustil možnost, aby měl dotčený mechanismus formu záruky mateřského podniku ve prospěch svého dceřiného podniku.

127 V tomto ohledu se Francouzská republika neúspěšně dovolává rozsudku ze dne 12. února 2014, Beco v. Komise (T-81/12, EU:T:2014:71), v němž Tribunál dospěl k závěru, že došlo k porušení zásady právní jistoty. Uvedený rozsudek se týkal výkladového stanoviska Komise, jímž mělo být hospodářským subjektům poskytnuto určité objasnění, avšak vedlo k opačnému výsledku, neboť vyslalo „protichůdné signály“. Z důvodů uvedených v bodě 126 výše je přitom třeba konstatovat, že v projednávané věci nedošlo ani k protichůdným signálům, ani nepředvídatelným opatřením.

128 Zatřetí na rozdíl od toho, co tvrdí Francouzská republika, lze komunikaci, která proběhla mezi dotyčnou bankovní skupinou, Jednotným výborem a interním týmem pro řešení krize v průběhu správního řízení, zohlednit při posuzování dodržení zásady právní jistoty, které se neurčuje pouze *in abstracto*. Odvolací komise přitom zejména v bodech 73 a 87 napadeného rozhodnutí připomněla, že Jednotný výbor a interní tým pro řešení krize jasně vyjádřily své výhrady k závazkům likvidity a kapitálu pro dceřiný podnik prostřednictvím záruk z let 2014 a 2015. Dotyčná bankovní skupina proto byla za okolností projednávané věci informována o postoji Jednotného výboru.

129 Začtvrté z posouzení prvního žalobního důvodu vyplývá, že odvolací komise v žádném případě nepodpořila přístup, který Jednotný výbor údajně zastával a který spočíval v principiálním a automatickém požadavku, aby dotyčná bankovní skupina poskytla zvláštní záruku. Uvedená komise měla totiž právem za to, že Jednotný výbor provedl konkrétní posouzení daného případu a zejména záruk z let 2014 a 2015.

130 V tomto ohledu Jednotný výbor příhodně podotýká, že v průběhu cyklu plánování řešení krize pro rok 2020 provedl individuální posouzení a nepožadoval záruku od všech bank. Uvádí totiž, že přiznal šest výjimek, z toho tři bez záruk. Tato skutečnost potvrzuje závěr odvolací komise, že Jednotný výbor nevyžaduje poskytnutí zvláštní záruky automaticky a *in abstracto*.

131 A konečně dotyčná bankovní skupina neměla přístup k interní příručce Jednotného výboru ve znění platném v letech 2020 a 2021. Za těchto podmínek nemohl tento dokument vyslat „protichůdné signály“ ani uvést dotyčnou bankovní skupinu v omyl. Z žádného bodu napadeného rozhodnutí navíc nevyplývá, že by odvolací komise podpořila přístup, kterým Jednotný výbor údajně zcela automaticky uplatňoval pokyny obsažené v jeho interní příručce.

132 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba druhý žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

133 Francouzská republika tvrdí, že odvolací komise měla nesprávně za to, že Jednotný výbor splnil povinnost uvést odůvodnění. Podle jejího názoru je odůvodnění obsažené v rozhodnutí Jednotného výboru, potvrzené odvolací komisí, neúplné, neboť neumožnilo pochopit, proč nebyla splněna podmínka stanovená v čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014, ani jaké vlastnosti by měla mít záruka, aby splnila očekávání Jednotného výboru. Jednotný výbor tedy podle tvrzení tohoto státu neodůvodnil, v čem spočívala překážka bránící okamžitému převodu kapitálu nebo vyplacení závazků ze strany subjektu řešícího krizi jeho dceřinému podniku. Francouzská republika dodává, že odvolací komise pouze uvedla, že dokumenty, které poskytla dotyčná bankovní skupina (zejména záruky z let 2014 a 2015), nemohly být v krizovém scénáři dostatečné k zajištění okamžitého převodu kapitálu a takové odůvodnění neumožňuje odůvodnit existenci „podstatné“ „věcné nebo právní, stávající nebo předpokládané“ překážky bránící okamžitému převodu kapitálu.

134 Jednotný výbor tvrdí, že tento žalobní důvod musí být zamítnut.

135 Odůvodnění požadované článkem 296 SFEU musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést přezkum (viz rozsudek ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, bod 85 a citovaná judikatura).

136 Požadavek na odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech projednávané věci, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt dotýká ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU na získání vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také na jeho celkové souvislosti, jakož i na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 8. července 2020, Crédit agricole v. ECB, T-576/18, EU:T:2020:304, bod 130 a citovaná judikatura).

137 V projednávané věci má Tribunál s ohledem na výtky odvolatele před odvolací komisí, které jsou připomenuty v bodech 76 až 78 výše, za to, že odvolací komise v napadeném rozhodnutí upřesnila skutkové a právní okolnosti, které mají zásadní význam, jelikož důvody v něm uvedené umožnily zaprvé Francouzské republice seznámit se s důvody uvedeného rozhodnutí, aby je mohla napadnout, a zadruhé unijnímu soudu provést přezkum legality tohoto rozhodnutí.

138 Francouzská republika totiž mohla napadnout opodstatněnost odůvodnění odvolací komise uvedeného v napadeném rozhodnutí. Mohla totiž tvrdit, že odvolací komise potvrdila nesprávný výklad čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 ze strany Jednotného výboru a nezohlednila „překročení pravomoci“ Jednotného výboru. Jak navíc vyplývá z výše uvedené analýzy důvodů a argumentů předložených v žalobě, Tribunál se mohl k těmto argumentům vyjádřit a provést přezkum legality napadeného rozhodnutí.

139 Konkrétně důvody připomenuté zejména v bodech 82 až 88 výše, o které se odvolací komise opírala ve svém závěru, že Jednotný výbor posoudil situaci dotyčné skupiny konkrétně, umožnily Francouzské republice právně dostačujícím způsobem seznámit se s odůvodněním přístupu zvoleného dotyčnou komisí.

140 Také důvody uvedené v rozhodnutí Jednotného výboru v každém případě umožnily Francouzské republice pochopit, proč Jednotný výbor považoval za nezbytné, aby mateřský podnik poskytl svému dceřinému podniku záruku, aby byla splněna podmínka stanovená v čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014, a proč považoval záruky z let 2014 a 2015 v tomto ohledu za nedostatečné. Je nutno dodat, že dotyčné bankovní skupině byly dobře známy celkové souvislosti. Jak totiž vyplývá z napadeného rozhodnutí a z rozhodnutí Jednotného výboru, v průběhu správního řízení došlo mezi dotyčnou bankovní skupinou a Jednotným výborem k různým a intenzivním výměnám informací, byla poskytnuta podrobná vysvětlení ohledně nedostatečnosti těchto záruk a příslušný interní tým pro řešení krize této bankovní skupiny předal této skupině seznam klíčových vlastností záruky, které byly považovány za relevantní pro další posouzení žádosti o upuštění od uplatnění MREL.

141 Francouzská republika proto neprávem tvrdí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné.

142 Z toho vyplývá, že třetí žalobní důvod musí být zamítnut jako neopodstatněný.

143 S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti musí být žaloba v plném rozsahu zamítnuta.

K nákladům řízení

144 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Jednotný výbor požadoval náhradu nákladů řízení a Francouzská republika neměla ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedené náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Francouzské republice se ukládá náhrada nákladů řízení.

Schalin Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 10. července 2024.

Podpisy.